

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1124/2022
20.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Јелене Ивановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна болница "Ниш", чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж1 885/2020 од 04.12.2020. године, на седници одржаној 20.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж1 885/2020 од 04.12.2020. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж1 885/2020 од 04.12.2020. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 2226/18 од 09.12.2019. године, исправљеном решењем тог суда П1 2226/18 од 31.01.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног плаћеног одсуства за опоравак и то: за 2016. годину, износ од 26.209,53 динара, са законском затезном каматом од 20.01.2017. године до исплате и за 2017. годину, износ од 30.222,10 динара, са законском затезном каматом од 20.01.2018. године до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужену да у име и за рачун тужиоца за период од 01.01.2015. године до 31.12.2017. године, обрачуна и уплати доприносе за обавезно осигурање Фонду ПИО за стаж осигурања са увећаним трајањем, са стопом осигурања 12/14 месеци годишње, по стопи и основици на дан уплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одбио је као неоснован приговор тужене о стварној ненадлежности Основног суда у Нишу за поступање по тужбеном захтеву тужиоца (став трећи изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 52.314,00 динара, од чега на износ од 44.000,00 динара, са

законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став четврти изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 885/2020 од 04.12.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио решење садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Нишу П1 2226/18 од 09.12.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 2226/18 од 31.01.2020. године (став први изреке). Укинуо је првостепену пресуду у ставу првом, другом и четвртном изреке и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење (став други изреке).

Против решења другостепеног суда у односу на одлуку садржану у ставу првом изреке, којим је одбијена жалба тужене, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Како је посебна ревизија изјављена због битне повреде овог парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, а у вези члана 16. ЗПП, то се иста не може изузетно дозволити, с обзиром на то да битна повреда одредаба парничног поступка није прописана као разлог за изјављивање посебне ревизије одредбом члана 404. ЗПП, већ погрешна примена материјалног права, због потребе разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Према томе, како се ревизијом тужене побија одлука – решење о одбијању приговора ненадлежности, то се у конкретној ситуацији не ради о решењу којим се поступак правноснажно окончава, због чега ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 420. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413., а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић